

Sygn. akt II Ka 284/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Sztorc

Protokolant: st. sekretarz sądowy Wojciech Wiśniowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 sierpnia 2015 r.

sprawy T. M. obwinionego o wykroczenie z art. 70 § 2 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 27 lutego 2015 r., sygnatura akt II W 333/14

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 284/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 27 lutego 2015 r., sygn. akt II W 333/14 uznał obwinionego T. M. za winnego tego, że w dniu 18 grudnia 2013 roku około godziny 07:15 w firmie (...) przy ulicy (...) w R. wbrew obowiązkowi zachowania trzeźwości podejmował czynności zawodowe, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, tj. o czyn z art. 70 § 2 kw i za ten czyn na podstawie art. 70 § 2 kw wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 200 zł, a na podstawie art. 119 kpow w zw. z art. 624 § 1 kpk częściowo zwolnił obwinionego od zapłaty kosztów sądowych, zasądzając tym tytułem od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł, zaś w pozostałej części wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Apelację od wyroku wniósł obrońca obwinionego zaskarżając orzeczenie w całości.

Obrońca obwinionego zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 4 kpk i 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpw i art. 92 kpk w zw. z art. 32 § 5 kpw, albowiem Sąd nie uwzględnił okoliczności przemawiających na korzyść obwinionego, a zwłaszcza tego, że świadek P. W. zeznał, że w dniu 18 grudnia 2013 r. obwiniony był trzeźwy jak również pominięcie dowodu z listy obecności w pracy z dnia 18 grudnia 2013 r. i braku w tym dniu podpisu obwinionego na liście obecności,

- art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw i art. 410 kpk w zw. z art. 82 kpw, albowiem Sąd nie odniósł się w żaden sposób do wyjaśnień obwinionego, w których stwierdził, iż w dniu 18 grudnia 2013 r. w ogóle nie podjął pracy.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mających wpływ na jego treść – spowodowany tym, że Sąd I Instancji bezpodstawnie uznał obwinionego za winnego popełnienia wykroczenia, podczas gdy

zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala uznać, iż obwiniony wbrew obowiązkowi zachowania trzeźwości podejmował czynności zawodowe, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu.

Powołując powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego T. M. od popełnienia czynu opisanego w wyroku względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna o ile skutkuje uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Obowiązkiem Sądu I instancji wynikającym z zasady prawdy obiektywnej było dążenie do wyjaśnienia wszelkich istotnych okoliczności w sprawie, zwłaszcza zaś do wyjaśnienia sprzeczności i to przy uwzględnieniu całości materiału dowodowego, zgodnie z treścią art. 410 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpow, co jednak nie nastąpiło w przeprowadzonym postępowaniu i wydanym w jego następstwie wyroku. Sąd I instancji nie zweryfikował wyczerpująco linii obrony obwinionego.

Sąd Rejonowy zakwalifikował czyn popełniony przez obwinionego z art. 70 § 2 kw. Przepis art. 70 § 2 kw dotyczy sytuacji, w której sprawca, wbrew obowiązkowi zachowania trzeźwości znajduje się w stanie po użyciu alkoholu, środka odurzającego lub innej podobnie działającej substancji lub środka i podejmuje w tym czasie czynności zawodowe lub służbowe. Wykroczenia określonego w art. 70 § 2 kw może się dopuścić tylko osoba znajdująca się w stanie "po użyciu alkoholu". Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2002 r. Nr 147, poz. 1231) definiuje to pojęcie w art. 46 ust. 2, przyjmując, że "stan po użyciu alkoholu" zachodzi, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do: a) stężenia we krwi od 0,2‰ do 0,5‰ alkoholu albo b) obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg alkoholu w 1 dm³. Niezbędne zatem w sprawie było określenie tej wartości u obwinionego. W sytuacji, gdy nie zbadano krwi oskarżonego i nie udało się uzyskać wyniku z alkometru zasadne było dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ds. alkoholologii dla ustalenia czy w takiej sytuacji istnieją metody ustalenia wymaganych przez ustawę wartości, jeżeli zważyć, iż obwiniony wg. relacji świadków (np. zeznania P. R. k. 11) komunikował wypicie jednego piwa, a o godz. 7.15 miała być wyczuwana od niego silna woń alkoholu. Takiego dowodu Sąd I instancji nie przeprowadził, a co wymaga uzupełnienia.

Brak wyjaśnienia przez Sąd I instancji tych okoliczności powoduje, że wyrok jako przedwczesny należało uchylić i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, w którym Sąd Rejonowy ponowi postępowanie dowodowe i uwzględni powyższe zalecenia.

Z przedstawionych wyżej względów, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku na podstawie art. 437 § 2 kpk, 449 kpk, 456 kpk w zw. z art. 109 § 1 kpow.